

VITOMIL ZUPAN: PLAŠČEK ZA BARBARO

Po široki in dolgi cesti je hodil plašček, čisto sam, in je hodil in hodil. Veter je pihal hudo in hudo, ker je bilo po dežju in je plašček zelo zeblo, pa še večerilo se je počasi, prižigale so se prve luči ob cesti, tu ena tam druga. Zaradi vetra je bilo čisto malo ljudi na cesti. Plaščku je bilo zelo hudo in samotno, kar na jok mu je šlo in strah ga je bilo. O, tam prihaja zelo visok mož v temni obleki in z dolgimi nogami koraka hitro po cesti. Plašček se ga razveseli, napoti se proti njemu in s tenkim glaskom zakliče:

- O, dobri mož, kako sem vesel, da te srečam.

Mož se za hip ustavi in vpraša začuden:

- Mhm, hm, kaj bi pa rad od mene, plašček?

Plašček stopi čisto obenj in pove:

- Vzemi me s seboj, dobri mož, tako sam sem in vsak čas bo večer.

Mož ga pogleda in žalostno odgovori:

- Plašček, plašček, ne vem, kaj naj bi počel s teboj? Ne morem te vzeti s seboj. Čisto sam sem na vsem širnem svetu, nobenih sorodnikov nimam, kaj šele otrok. In tako hladno je v tem vetru, da moram kar brž naprej. Stanujem šele pod tretjim mostom čez reko. Zbogom, ubogi moj plašček.

In že je iztegnil korak, pa odšel po cesti. Plašček je obstal v vetru in zagledal lepo črno psičko, ki je drobno drncala čisto ob robu cestišča. Plašček ji je stopil naproti, dvignil rokav – in psička se ustavi.

- Kaj pa bi rad, plašček? vpraša.

Plašček ji pove, kako in kaj.

- Lepo te prosim, plašček, mu odvrne psička, poglej, kako lep kožuh mi je kupila moja mama, črn in kodrast, tako da nikoli ne bom potrebovala nobenega drugega plašča. Vprašaj v naši okolici, vsak ti bo povedal: redko kakšna psička ima tako lep kožušček kakor kodrasta Bela. Bela – to je namreč moje ime, je pristavila skromno – in odhitela naprej.

Ojoj, ojoj, je pomislil plašček, kako hudo je, če nimaš svojega mostu, pod katerim stanuješ, ne mamice, ki bi poskrbela zate, in sploh nikogar ne, ki bi te kdaj pohvalil. O, in že zagleda plašček veliko, lepo oblečeno gospo, približa se ji in jo vljudno ogovori:

- Oprostite mi nadlego, gospa, a tako sam sem in kmalu bo noč.

Pa veter čedalje bolj piha. Ali grem lahko z vami?

- Plašček neumni, pravi gospa, kam te bom pa dejala? Ali ne vidiš, kako majhen si, samo svoje rokavce poglej – pa moje roke.

In tako je odšla. Plašček pa je pohitel po cesti in kar na jok mu je šlo od sramote in tesnobe in od vetra. Tako je prišel do hiše, ki je imela zelo lep vrt. Izza vrtnic je prišel mucek, ki je imel končke tačk in gobček temno rjav, sicer je bil pa peščene barve, zelo domišljav, a lep mlad maček plemenitega rodu. In kakršni so pač taki mucki, je zavihal nosek, ko je zagledal plašček v hudi sapi.

- Kaj vendar misliš, ti plašček neugledni, je prhnilo mače. Ali ne veš, kako izbirčen sem glede barv?

Plašček se je ustrašil, začel se je opravičevati in pohitel je mimo hudega mucka. Ta pa ni bil trdega srca, prestopil se je za plaščkom in ga začel tolažiti:

- Počakaj no, ti opletalo v vetru. Morda pa lahko kaj storim zate. Moje ime je Flori – in to ime pri nas v hiši veliko pomeni.

Plašček pa mu ni zaupal, bal se je spet kakšne mačje zvijače, in je še hitreje bežal po cesti, tako hitro, da se je skoraj zaletel v dečka s težkim cekarjem v rokah.

- O, sama sreča, da si prišel, fantek. Ti mi boš gotovo pomagal. Vzemi me s seboj. Tako sam sem in že se prižigajo luči ob cesti.

Fantek je položil cekar na tla in si ogledal plašček, potem pa zelo stvarno povedal:

- Škoda, da si ženski plašček. Saj vidiš, kako se zapenjajo gumbi. Zbogom. Mudi se mi domov. Mama me čaka. Bil sem v trgovini.

Plaščku pa je bil deček na moč všeč, imel je tako lepe modre oči.

- Ali ne bi mogla tvoja mama prešiti gumbov? je vprašal.

- Ne, ne, to sploh ne gre. Ženski plašček je ženski plašček, jaz sem pa že precej velik fant, saj vidiš.

- Res, vidim. Kako ti je pa ime?

- Matiček. Zdaj moram pa brž domov. Tukaj nosim kruh, brez katerega smo ostali, pa pivo za očeta. Zbogom, zbogom.

Sunek vetra je plašček kar obrnil, da se je zavrtel krog in krog in da se mu je zmedla smer, zaplahutal je čisto na sredo ceste – in skoraj prišel pod fiat 750, ki se je sunkoma ustavil in začel prav hudo kričati na ubogi plašček:

- Glej vendar, kod te veter nosi, plašček zmešani. Ne vidiš, da je manjkalo za las, pa bi te bil povozil. In sploh ne vem, kaj počneš ob tej uri, ko bo kmalu noč, sam sredi ceste? Da te ni sram! In se je odpeljal naprej, govoreč ves čas:

- Jaz fiči-fičko-fič, pa tak pridanič, jaz fiči-fičko-fičevič pa tak plašček fičfirič.

Plašček pa je do kraja obupal in se ustavil na robu ceste. Kar bo, pa bo, je rekel na glas in zelo zavzdihnil oh-ah-uh, potem pa še trikrat dodal ojoj, jejhata, jojme jej, gorje mi, ojoj, jejhata, jojme jej. Ko je ravno tretjič takole zavzdihnil na glas, je prišla po cesti deklica, kakršnih ni veliko v tem mestu, stopicala je zelo čedno, pa laske je imela ko Trnuljčica. Zagledala je ubogi plašček in prihitela k njemu.

- Zakaj pa vzdihuješ, plašček, zakaj, povej? Kar povej, jaz sem Barbara, kar povej, vse povej, plašček.

Plašček je povedal, kako strah ga je, kako je sam na svetu in kako ga nihče ne mara. In da mu je fiči-fičkovič rekel, da naj ga bo sram. Barbara ga je poslušala do kraja, potem pa ga objela in potolažila.

- Kako dobro je, plašček moj, da sem te srečala v tem vetru. Ti ne veš, kako me je zeblo – pa tudi zelo pozno je že. Vzela te bom s seboj.

- Ja, samo če ti e bom odveč, Barbara?

- Ne, ne, zmeraj sem si želela ravno tak plašček.

No, in potem sta šla proti Barbarinemu domu, kjer se je ravno prižgala v kuhinji luč.

Preden sta vstopila, je Barbara pokazala na nebo in rekla:

- Poglej, plašček, kako velika luna je nocej. To je zato, ker se mi je izpolnila velika želja, da bi imela tako lep plašček.